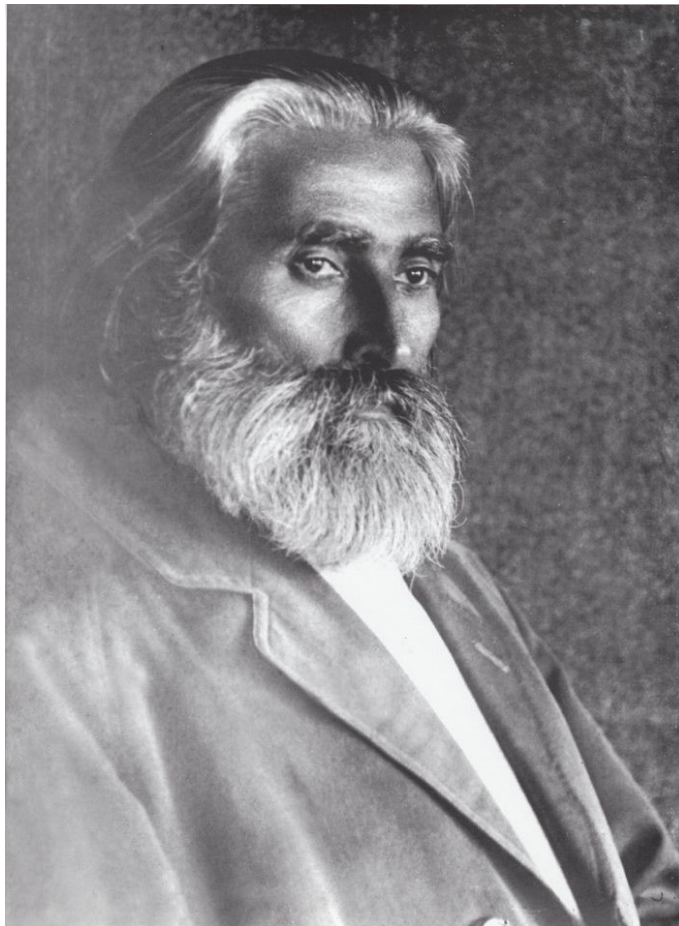

SET CONVERSES AMB L'ESPERIT

Mestre Peter Deunov
Beinsa Douno, el Pare d'Orió

EL COR DEL FOC BLANC
LA FRATERNITAT DE LLUM I AMOR

www.cordelfocblanc.net

INTRODUCCIÓ:

L'any 1895 el Mestre Peter Deunov torna a Bulgària després de cursar als Estats Units estudis de teologia i medicina i de fer contacte primer, amb la Societat Teosòfica i, més tard, amb els veritables Iniciats Rosa-creus. Els Rosa-creus enfoquen l'ànima del Mestre cap al veritable Cristianisme Joanita (de l'apòstol Joan), el qual és la tradició original del cristianisme lliure, interior, místic i unit al desenvolupament de la ciència. És durant l'any següent, el 1896, que publica a Bulgària el seu primer llibre “Ciència i Educació”.

A partir d'aleshores i durant un període indeterminat, entre el 1896 i el 1898, es retira del món, rebutjant totes les ofertes d'orador que li van fer l'església ortodoxa, protestant, metodista i la societat teosòfica. Es submergeix profundament en la contemplació Divina per rebre directament de l'Esperit Diví la Llum que revelarà la seva veritable tasca.

No hi ha dades precises dels llocs per on va passar durant aquest període d'aproximadament dos anys, només algunes referències. El Mestre Omraam Mikhaël Aïvanhov, que va treballar al seu costat durant vint anys des del 1917 fins al 1937, insinua en una de les seves conferències que, a part de moure's per Bulgària, va viatjar fins a la Índia per trobar-se amb un Gran Mestre i vincular-se amb la seva ciència espiritual ancestral. El domini de Peter Deunov del sànscrit i la presència freqüent d'hindús en el seu entorn afavoreixen aquesta possibilitat. En aquest cas no hi ha dubte que va anar a trobar *Mahavatar Babaji*, el Mestre de Mestres o representant immortal de la Font, tal com ho va fer el mateix Omraam l'any 1960. Babaji va donar als dos les instruccions i els paràmetres bàsics del treball que haurien de dur a terme. És durant aquest període que rep el seu nom espiritual d'arrel sànscrita: *Beinsa Douno*, que es tradueix com “El que aporta el Bé a través de la Paraula”. És un nom que es refereix també a l'Esperit Absolut – les Aigües Increades més enllà de l'espai-temps que es troben a l'origen de la Creació. A la Càbala jueva s'anomena *AÏN SOPH OR* (Llum Sense Límits).

Al final d'aquest període d'aïllament espiritual i preparació, l'any 1900, el Mestre Peter Deunov vivia a Novi Pazar amb el seu pare. El Mestre contínuament rebia les comunicacions de l'Esperit i l'intent fallit de reunir a tots els deixebles a Varna el mes d'abril no va fer minvar la seva fe. Mentre esperava confiadament que arribés el seu moment per actuar, va rebre un senyal de que Déu estava fermament al seu costat. Des del 25 de juny al 9 de juliol va rebre set missatges que contenien consells i instruccions per a la seva futura missió espiritual.

Aquestes converses van marcar una nova etapa cap a la nova comprensió de la vida i el Nou Ensenyament que ell mateix estaria encarregat d'impartir; les va anomenar “Set Converses amb l'Esperit”. En elles, un dels Esperits Ministres del Mestre, anomenat *Afail 17*, i el Senyor mateix, preparen la seva ànima per al Nou Naixement des del Cel, el “*Naixement d'Aigua i Esperit*”. Rep la promesa de la Nova Vida mentre es realitzen en ell els darrers ajustaments i les últimes purificacions per poder rebre completament l'Esperit Diví.

“En set converses el Senyor em va revelar tot el que necessitem saber ara mateix sobre la Seva Voluntat cap a nosaltres. En la darrera conversa hi ha coses que concerneixen a tots vosaltres, i les heu de conèixer. Déu va començar a parlar-me el 25 de juny i la seva última conversa va ser el 9 de juliol.”

Mestre Peter Deunov

SET CONVERSES AMB L'ESPERIT

Primera Conversa: DIRECCIÓ

Conec la Veritat mateixa, però fins i tot si l'expresso o la poso en forma visible, us beneficiarà a vosaltres? Aquesta Veritat és gran, però com està la vostra fe en Déu, esteu disposats a escoltar i complir el que us diré? Si és així, Déu no trigarà a revelar-vos les seves intencions, el que necessiteu saber i el que és necessari per al vostre Esperit. La força està en la paciència, però fins i tot ella té els seus límits. Perquè si hi ha algú que es pot anomenar longànime, és Déu, en qui roman la misericòrdia. Tanmateix, si la longanimitat de Déu s'ha escurçat, què podeu objectar? Sé que totes les coses es poden aturar o accelerar fins a cert punt, però fora del límit que Déu ha establert, tot és un risc i el mal pot sobrevenir a qualsevol. Sí, el mal, el foc inextingible de l'infern, que busca víctimes i destrucció. Però veieu i us adoneu que el poder de l'Etern és necessari en la realització de cada cosa i obra. Perquè quina garantia tindria algú que volgués fer una determinada obra per convèncer els altres de la seva rectitud, si aquesta obra mateixa no tingués l'empremta de la mà de Déu? En aquesta mateixa garantia del Senyor rau la grandesa de l'obra que s'ha començat amb la Seva ajuda. Al principi potser no tenia aquesta aparença, però amb el pas del temps, a mesura que les veritats es posin en el seu curs correcte, finalment es demostrarà que Déu ha obrat aquí; i aquestes obres de Déu no es mesuren només pel pas del temps, sinó per l'eternitat, en què tot el que es desenvolupa en la seva plenitud demostrarà el seu origen diví.

Ara, anem per feina. De què serveix si dubtes de la teva vocació o dubtes sobre la feina que se t'ha donat? El dubte o la vacil·lació que sents poden no ser fruit de la teva ànima. Pot ser imposat des de fora a la teva ment per algunes coses de les quals Déu no és responsable. Però per poder eliminar-les, has de posar la teva ànima en connexió directa amb el Déu Vivent, el Senyor Omnipotent de Tota Visió, i expressar-li de manera directa les teves necessitats, les teves intencions i veure quina serà la Seva aprovació. Perquè un pensament que ha arrelat a la teva ànima, o una llavor —si és d'origen diví—, tan bon punt entri en contacte amb la terra, de sobte mostrarà el seu origen i la seva naturalesa. Perquè tot germen és fertilitzat i creix en el seu lloc. El germen de qualsevol vida requereix el seu ventre adequat. Per tant, si les condicions són tals que requereixen mitjans adequats per a la realització d'una obra noble, és hora de buscar-los, siguin on siguin. En aquestes condicions es compleix l'obediència a la Voluntat de Déu. Perquè Déu no només vol que fem la Seva obra, sinó també que la fem bé. Aquesta és precisament la raó per la qual Déu sotmet els seus escollits a una prova llarga i difícil durant molt de temps, perquè s'acostumin a la seva obra, que ha de posar sobre ells; perquè la facin com Ell mateix la faria.

I com que l'obra de Déu en aquest món està dirigida per homes inexperts i sense educació en la plenitud de la veritable Visió, això esdevé una raó perquè alenteixi el seu progrés, per tal de donar temps a l'Esperit de Déu perquè corregeixi les coses irreparables. En això, es compleixen les paraules del Senyor: ***“en aquells que m'Estimen, tot el que els passa, coopera per al bé”***. Els ajuda d'aquesta manera, informant-los precisament de que en el futur no han d'actuar com ho van fer en el passat. I per això diem que la Vida no és més que experiència. Sí, experiència, que es pot dir que s'obté d'una sèrie d'errors, vinguin del nostre coneixement o de la nostra ignorància. Però tot i així, tot ha d'estar dins dels seus límits. Els errors es converteixen en beneficis només quan l'Amor entra a treballar com a força. Aquí s'indica la mateixa llei que funciona a la Natura i que converteix aquests elements nocius en treballs benèfics per a la humanitat.

Sapigueu que la vostra vida depèn de moltes petites coses amb les quals Déu us ha posat en relació, i no les podeu descuidar sense perjudicar-vos. Per tant, estant tan exposats a perills, és

necessari que estigueu constantment sota la guia de l'ull vigilant de Déu, que us guarda. Avui començo a revelar-vos una per una algunes coses que us seran necessàries, i per tant prepareu-vos per escoltar-me fins al final. Perquè us parlaré amb la plenitud de la Saviesa.

I així, el camí de la Vida és llarg i alhora difícil de pujar. Cada pas que es fa cap amunt requereix esforç, treball i perseverança. Les benediccions més altes no s'adquireixen fàcilment. Es diu: **“a qui venci, se li donarà la corona de la Vida”**. I això és cert i correcte. No tothom pot heretar el Regne de Déu, perquè molts no tenen el desig del Bé, és a dir, produir fruits dignes de penediment. Déu, veient aquesta predisposició interior, escull només aquells en qui hi ha una disposició i un desig de sacrificar tot allò més preuat per ser dotats amb la perla preciosa del Regne de Déu. Però tot el que us he dit fins ara no us ha de pertorbar, perquè les coses impossibles per a l'home són possibles per a Déu.

La meva Paraula és per a vosaltres, que no us heu de preocupar per res, perquè tot us ve del Senyor per al major bé. I ja que Déu us ha estimat, qui té alguna cosa a dir sobre això? I si us mostra la seva misericòrdia, qui es pot resistir? Perquè Déu no és un home, perquè canviï, ni un fill d'home, perquè es penedeixi del seu propòsit. Ell té el poder i la força per fer tot el que vol i pensa, i ningú no es pot resistir a Ell. Tanmateix, és necessari que aprengueu a conèixer tots els camins de Déu i que els guardeu amb la integritat del vostre cor. En això rau la perfecció: en conèixer la Voluntat de l'Únic Déu veritable, el Senyor Salvador. Grans són les seves benediccions, que ha preparat per a aquells que l'estimen. Allà, dalt del Cel, hi ha Mansions Glorioses preparades per als justos, per als fills de Déu.

Ara t'he d'informar que a la teva ànima Déu ja està preparant aquest gran canvi, que només és peculiar dels Fills de Déu. La teva ànima aviat veurà el món, tot el que passa al teu voltant, com si fos a través d'uns ulls nous. No et serà estrany llavors entendre aquests secrets ocults que ara enreden la teva ment. I podré parlar més obertament amb tu, per fer-te entendre el que se m'encarrega revelar-te? Perquè les coses només importen a qui entén, a qui té la comprensió del cor. No pensis que el Cel és insensible als teus esforços. Cada pas que fas cap amunt i endavant, alegra a tothom allà dalt.

No dormim, perquè sempre estem desperts; no ens quedem quiets, sinó que sempre estem treballant. La nostra alegria rau en el compliment del nostre deure. I quina alegria sentim quan som cridats a realitzar fins i tot la feina més petita i insignificant, que sovint us indigna. No sentim mai tristesa quan anem a realitzar tant els encàrrecs més alts com els més petits. L'única cosa que de vegades ens afligeix l'esperit és quan veiem que heu pres un camí contrari a l'Amor de Déu. I si no fos per la longanimitat de Déu, aviat us hauríem de tractar com a pecadors i les seves accions. Però l'Amor exigeix paciència, fins que la copa de la paciència està plena i llavors sí, es permet que us visitin les iniquitats. Recordeu que el Cel no pot tolerar ni el pecat més petit, no el pot amagar. Tot pecat ha de ser castigat i corregit. El qui l'ha comès ho ha de comprendre i penedir-se, i reconèixer que el pecat és quelcom contra la naturalesa espiritual dels Fills de Déu. El pecat no és fruit de la ignorància, com alguns pensen, sinó fruit de l'infern, dels poders desobedients de l'infern. Qualsevol pot cometre pecat quan nega a Déu i comença a faltar el respecte a la Seva Voluntat en si mateix, en el seu cor. Per tant, la incredulitat davant la vida sempre porta el pecat darrere seu. Perquè, abans que una persona pequi, ha de negar Déu i pensar que no és omnipresent i omniscient, que el crim es pot cometre sense que ningú se n'adoni. Aquesta és l'arrel del pecat. Quan una persona tanca els ulls i el cor i es diu a si mateixa: "ningú em veu, m'he d'ocupar de tot, només jo ho puc fer", ja ha comès pecat al seu cor. Ja està creant un camí, un pla per a la seva vida, que comença a complir amb tots els mitjans imperdonables. Una acció així, per molt reeixida que sigui, no porta la benedicció de Déu en ella. Tard o d'hora, el final serà desastrós. Al món, només Déu té dret a crear i organitzar la Vida com Ell vol. Qualsevol que digui que no coneix a Déu i no vol complir la Seva bona i amable Voluntat, neix del malvat. Una

persona així, sigui qui sigui, sigui quina sigui la posició que ocupi, un dia es trobarà en aquell lloc i situació on només habiten els dimonis del món subterrani. El pecat a la vida és doble: quan una ànima fa les coses segons el caprici del seu cor i nega al Senyor, que Ell és el Mestre; i quan una ànima impedeix que l'Esperit faci el Bé que pot dins d'ella, i així atura l'obra que el Senyor vol fer a través seu.

Ara veig que les meves paraules et pertorben, perquè ets molt sensible per por de ser involucrat també tu en algun crim, però no tinguis por. Has d'il·luminar-te i acceptar la Veritat com la Llum de la teva ànima, perquè et mostri què és bo i què és dolent. El pecat comença al cor, després passa als pensaments i finalment a la voluntat, i aquí és on el que estava amagat es fa evident, és a dir, comença a manifestar-se. Per tant, l'Esperit de Déu sempre insisteix a tenir primer el teu cor a les seves mans, d'on provenen tots els mals pensaments.

25 de juny de 1900

Les Paraules de la Veritat es faran realitat en aquest dia, el dia que ve, i es confirmaran totes les Paraules del Senyor, les que va dir a tots els seus servents, profetes i sacerdots. Els signes de l'època que ve són l'antecambra del temps del judici just de Déu, que visitarà la Terra i tots els vius i els morts que hi ha. La corrupció i la incredulitat, que porten el pecat dins seu, seran consumides. El Senyor destruirà la maldat i cridarà al seu poble. Ha arribat el moment en què tothom ha de ser consolat en la Veritat de la Seva Presència. Beneïts des d'ara tots els qui estimen el Senyor Déu. Pau sigui amb ells. Pau a tots els qui confien en Ell. Així parla el Senyor, el Salvador.

30 de juny de 1900

Segona Conversa: EL COR I DÉU

En la meva conversa anterior us vaig dir que el cor ha d'estar sota la guia de l'Esperit de Déu, perquè els destins de la Vida en depenen. I això és una veritat. El cor, que és el centre de la vida de l'ànima, si no es gestiona bé, pot destruir l'ànima mateixa, malgastant totes les seves forces vitals i produint aquella destrucció interior que s'anomena desesperació, amargor, odi a tota vida. El cor que ho ha gastat tot i no ha estalviat ni adquirit res a canvi, certament, segons les condicions de la vida mateixa, es trobarà en escassetat i privació de tot bé interior, i com que no haurà après a suportar aquestes privacions, decidirà autodestruir-se en lloc de suportar els desavantatges. En aquest cas, una persona per si mateixa dóna lloc als mals esperits per prendre possessió d'ella i allunyar-la del lloc de la veritable Llibertat. Aquesta és la desgràcia del món actual, que gasta més en assumptes espirituals del que adquireix i així sorgeixen crisis a les vides de les persones. La moral s'afebleix, els bons hàbits perden el seu propòsit, els pensaments brillants s'esvaeixen, els bons sentiments es corrompen i la bona llavor que se suposava que havia de donar fruit es perd entre les espines i els cards que han crescut al voltant de l'home. Aquesta és la raó que destrueix l'home: la seva manca de voluntat per conèixer el Bé de la seva ànima. Però crec que no hauria de ser així amb tu. Has de lluitar pel Bé en tot, fer-ho cada dia, cada hora; mai, independentment de les condicions en què estiguis, no has de dubtar a fer-ho.

Sempre has de caminar pel camí de la Llum. No deixis que cap pecat et tempti, no deixis que cap mal sentiment t'enganyi, perquè aquestes coses són destructives per a la teva perfecció. Saps que fins i tot el pecat més petit i el crim més petit poden provocar la destrucció de la teva vida? No ho dubtis, ho has provat, ho saps i no cal que et convenci. La qüestió és dir la Veritat, no amagar-la. I per això he vingut: per parlar-te de la Veritat, perquè l'entenguis i la compreguis, i perquè la

tinguis sempre com a guia en la teva vida. Els dubtes que constantment penetren la teva ànima i la teva ment dificulten temporalment el teu èxit.

T'he dit moltes vegades que no estàs sol en aquest món i que la teva vida depèn de Déu i Ell la disposa constantment. La teva salvació es va preparar fa molt de temps, abans que en fossis conscient. Tot el que es requereix de tu és acceptar el que se't dona com a regal. En primer lloc, has de saber que Déu sempre t'acompanya d'una manera o altra en aquest món. No és important saber de quina manera, l'important és saber només que Ell és amb tu com a company en el teu viatge. I conèixer això és la gràcia suprema per al teu cor, perquè ha d'estar unit a Déu i pertànyer a Ell sempre. Cap pensament secundari ha de distreure la teva ment. Tot el que posseeixes en aquest món és temporal, però les coses veritables i bones són eternes; són les coses de la vida futura. Aquesta és la riquesa eterna que pertany a la teva ànima.

Jo, que et dicto aquestes coses, et dic que la vacil·lació, la indecisió interior i el dubte són una debilitat i un handicap per a una vida com la teva. Entén-me, l'Amor exigeix renúncia i auto-sacrificis. Si no et negues completament a tu mateix, no pots ser deixeble del teu Senyor. Veig que hi ha moltes coses al teu cor que has de rebutjar. Saps quants pensaments i desitjos buits tens? Renuncia a ells, la Vida no hi habita. Vull parlar-te clarament i sense embuts. Saps per què has patit tant pels problemes i per què t'has turmentat tant? Perquè aprenguis que tot és de Déu. Saps molt bé que has somiat amb moltes coses i no s'han fet realitat; has decidit fer moltes coses i no les has pogut fer. I per què? Això és, perquè eren buides i vanes i Déu no volia que malgastessis el teu temps de Vida en va. Les va prohibir perquè t'estimava i desitjava el teu bé com ningú més. Ho consideraves tot una desgràcia, una desgràcia del teu cor, però pensa: si t'haguessin permès fer-ho tot, on series ara? No, no, gràcies! La teva vida té un propòsit més elevat. El teu destí està determinat per Déu per a alguna cosa millor. No tens res a veure amb els enemics de Déu i les seves bogeries; fins i tot si intentessin enredar-te a les seves xarxes i privar-te de la recompensa que et correspon, no podrien fer-ho. Déu ha frustrat els seus plans i intencions. Sempre t'ha protegit i ha estat a prop de la teva ànima en els moments més perillosos de la teva vida.

Et parlo jo, el teu amic, que ha vingut expressament per aclarir-te aquestes coses que has demanat a Déu i per les quals has pregat. I avui estic content d'estar amb tu, de poder-te parlar cara a cara. I saps per què? Perquè la teva ànima ara és lliure i esperes pacientment els dons i les benediccions de Déu. He vist quantes vegades el diable ha plantat algunes males herbes a la teva vida, però les has reconegut a temps i les has esclafat amb el teu Esperit per esmicolar-les i fer-les aparèixer. Déu, que ha vist tots els teus bons esforços, els ha beneït, ha colpejat el mal, l'ha tornat al seu lloc i l'ha deixat com una bèstia sense dents ni urpes, perquè et serveixi pel Bé. I ara estic present amb tu en aquest lloc per ajudar-te, per enfortir-te constantment. Els dies que vénen per a tu són dies de gràcia i benedicció.

Beneït sigui el Senyor per la seva gran misericòrdia i bondat! Aixequen-vos i enjoieu-vos amb el pensament que el Senyor és a prop. Us dic que no deixeu que el vostre cor es cansi. Ara és el moment de l'alegria. El Senyor farà la seva obra. Tots els seus mitjans estan preparats. No hi ha res impossible per a Ell. Ell ho complirà. Mireu, venceré per vosaltres amb el meu Esperit, que el món no pot entendre. La meua força serà en la meua Paraula i la meua gràcia en la misericòrdia. I ara poseu aquestes paraules meves al vostre cor i no discutiu el futur. Guardeu-les i observeu-les fins que es tornin Vida. ***Perquè l'home no viu només de pa, sinó de tota Paraula que surt de la boca de Déu.***

Ets bo, Senyor Déu meu, i tan sols et convé que tothom et lloï, et pregui i t'adori en l'Esperit i la Veritat que has posat als cors i a les ments de tothom. Lloa sigui el teu nom, glòria a tu, que ens has alliberat dels nostres enemics i ens has posat en un lloc segur! I veurem la teva cara i ens alegrarem en tu per sempre, et cantarem un càntic nou i et lloarem amb entusiasme, perquè has

redimit Sió i has establert la Nova Ciutat, Jerusalem, com a lloc per a la nostra morada, on et podrem servir per sempre!

30 de juny de 1900

Tercera Conversa: L'ALIMENT I LA PARAULA

A la conversa passada us vaig dir que l'home no viurà només de pa, sinó de tota Paraula que surti de la boca de Déu. Aquesta és una Veritat. Tota ànima necessita alimentar-se de la llet verbal de la Veritat, que és el Foc Vivificant. Aquest aliment és tan necessari per a la vida interior com ho és per a la vida temporal. Gràcies a la seva acció vivificant, l'ànima adquireix una Plenitud que condueix a la perfecció, igual que l'aliment del cos no només està destinat a sostenir i a donar força al cos, sinó també a ajudar-lo a curar-se de les malalties que han entrat accidentalment o inesperadament al seu organisme. L'aliment saludable té un propòsit si l'organisme del cos mateix està malalt, que consisteix en expulsar les substàncies verinoses, substituint-les per altres de saludables. Així mateix passa amb la Paraula de Déu. Està destinada a alliberar l'ànima de tota falsedat i engany i a omplir-la amb la sana doctrina de la Vida, que és la Llum i l'Alegria del Cor Vivent. Tal com amb l'aliment temporal l'home cal que senti la necessitat abans de menjar, així passa amb l'aliment espiritual. Però no només ha de sentir la necessitat, sinó que alhora ha de triar el seu aliment, per tal que no mengi de manera imprevista certs aliments que el puguin perjudicar. Així com la Providència ha posat al món, a través de les seves lleis establertes, mesures protectores en els mateixos homes a l'hora de prendre aliments materials, també a l'ànima es prenen aquestes mesures i encara millors, perquè tothom qui ho vulgui pugui protegir-se d'un ensenyament enganyós, d'una veritat fingida que té l'aparença de la Veritat, però no l'essència.

Hi ha molts ensenyaments al món, però només un d'ells és essencial: constitueix l'aliment per a l'ànima. D'altres són completament falsos o constitueixen només una mena d'entreteniment per a la ment, sense deixar el temps necessari a l'home per a tenir cura del bé de la seva ànima. Aquí rau el perill de la vida humana: la gent pretén estar en possessió de la Veritat i que aprèn d'ella, però en realitat, què veiem? La seva vida ha caigut, està infectada de cap a peus amb vicis. Aquesta és una veritat òbvia que demostra que, en aquest cas, hi ha algun engany barrejat. Altrament, això no es constataria. Per curar la ferida, cal recórrer a medicaments adequats. Aquests medicaments són les Veritats de Déu que es donen en forma de manaments: no facis això, no facis allò, simplement, no facis cap mala acció ni tinguis un mal pensament, perquè en aquestes coses rau el verí de l'infern. I quan es mana què no s'ha de fer, Déu, per part seva, que ho sap tot i és savi, també diu en manaments positius què s'ha de fer segons la seva Voluntat. Va dir molt breument: ***“estimeu el Senyor, el vostre Déu, i el vostre proïsme com a vosaltres mateixos.”*** I quan acceptes l'Amor com un manament suprem, en si mateix té aquest poder que ens pot obrir tots els bons camins i mostrar-nos en què rau la Virtut suprema, que és el nucli de la vida del nostre cor. I saps per què et parlo “del nostre”, en plural? Perquè una vegada que l'Amor és acceptat com a Llei i com a Virtut Suprema, es converteix en un vincle comú per a tots nosaltres i ja no som estranys els uns als altres, sinó germans.

I no us ho estranyi: aquest Amor del vostre Senyor m'ha enviat a parlar-vos i a intercanviar els pensaments del Senyor amb la vostra ànima per enfortir-vos, per elevar-vos en esperit, perquè mireu i veieu el que no heu vist abans i perquè entengueu el que no heu entès. I compreneu quin gran secret es troba ara davant vostre? Aquest Amor, aquesta presència meua, aquesta conversa que tinc amb la vostra ànima?

Veig i sé que vosaltres mateixos encara dubteu, algun dubte encara penetra la vostra ànima: us pregunteu si això és cert o no. Teniu por de mi, no fos cas que sigui un fantasma de la vostra ànima o de la vostra imaginació. Però la Veritat que us poso davant és aquesta: proveu-me i em coneixereu, que sóc bo i pacient; crideu-me i us respondré, i em coneixereu. Pot un nen que ha rebut molts cops el menjar de la seva mare i que ha escoltat la seva veu tantes vegades dubtar d'ella? No, això és impossible. Malgrat tot, ara et passa a tu, que has rebut tantes coses bones de Déu i has escoltat la Seva veu tantes vegades, però encara dubtes de la Seva presència i els pensaments del teu cor encara t'enganyen. I deixa'm dir-te clarament, perquè sàpigues que ho sé, què el teu amor per Déu és imperfecte. Parles d'Ell, però no estàs disposat a fer-ho tot per Ell. Això és el que et confon: la teva ambigüitat. Avui penses una cosa, demà una altra; avui sents una cosa, demà una altra. La teva fe és feble. Si fos tan gran com una llavor de mostassa, faria miracles.

Recordeu les paraules que vaig dir en altres revelacions de la Paraula de Déu, que ***l'Amor perfecte expulsa tota por***? Ho vaig dir als deixebles de Crist, i us ho dic ara a tots vosaltres. Tots sou deixebles de Crist, la diferència entre vosaltres és només una diferència de temps. Aquí veig de nou que el vostre cor està turmentat; sembla que sentiu un cert dolor interior. Què us importa el que pensi la gent? No és més important el que el Senyor pensi de vosaltres? O encara voleu estar sota el pes de les tradicions i les il·lusions humanes? No us deixeu enganyar, la Paraula de Déu no canvia siguin quines siguin les interpretacions humanes. La Paraula de Déu, qui l'escolta i entén, també l'ha d'acomplir, si no està exposat a convertir-se en víctima d'enganys astuts. Perquè qui ha entès la Paraula i no vol complir-la, perquè dubta que sigui aplicable i realitzable, quan la seva consciència comenci a rosegar-lo, s'inventarà milers d'interpretacions, que no són més que una excusa per violar la Veritat i per assegurar-se de nou que aquest o aquell versicle no s'ha d'entendre d'aquesta manera, sinó de manera diferent. I per què? Només per desfer-se de la Veritat, que l'obliga a fer això tal com ho entenia des de l'Esperit de Déu. Aquest és el mal de l'església, les seves interpretacions i distorsions de la Paraula de Déu. Quan Jesús va caminar per la Terra, va pronunciar les Paraules de Déu tan clarament que qui les va sentir no podia dir que no les havia entès. I és per això que va venir del Cel, del si de Déu - Ell, el Senyor que és la Veritat mateixa, - per parlar i donar testimoni sobre la Veritat: que Ell és el Senyor Ocult i Secret del Món. Quin millor testimoni es pot donar a tu o a un altre que l'arribada del Sol de la Vida? Quin millor testimoni es pot donar a algú que no creu? No és la Llum i la Calidesa mateixa que tothom percep i sent el millor testimoni de la Veritat? Sens dubte. Quan algú comença a sentir la Llum de Déu i a rebre el Seu Amor a la seva ànima, no és aquest un testimoni de que Déu ha visitat aquesta ànima, que ja ha descobert la Seva Presència d'una manera interior directa? En aquest cas, roman espai per al dubte i la vacil·lació sobre la presència de Déu? No.

Jo, que sóc present i que ara us parlo, no sóc el millor testimoni que Déu us dóna personalment? Sé que heu llegit la Paraula de Déu moltes vegades i heu dit: "D'acord, aquesta és la Veritat que es diu aquí, però va ser dita i escrita fa tants milers d'anys per persones semblants a mi en molts aspectes, qui sap". De nou el dubte penetra al vostre cor i us dieu en secret, perquè ningú us senti, si aquestes no són les seves invencions, atribuïdes a Déu. Oh, amics meus, per què us enganyeu a vosaltres mateixos i per què us deixeu dominar per l'esperit d'incredulitat? Aquest és un pecat secret, molt secret, que ningú veu. Penseu que no heu fet res de mal amb això, que no heu fet cap mal a ningú permetent que aquest pensament arrel·li i es converteixi en un obstacle a la vostra vida. Amb això heu entristit Déu, no confiant en Ell, expulsant-lo constantment de la vostra ànima amb aquests pecats secrets vostres. Atureu-vos, us ho dic, no ho feu més!

Val més creure que no creure. Us sembla estrany? No us resulta més agradable veure que tancar els ulls? No us resulta més agradable escoltar que tapar les orelles? No heu tancat amb el vostre dubte més menut, per petit que sigui, els ulls del vostre cor contra Déu? I dieu: "Potser no és aquí". Us tapeu les orelles amb la vostra vacil·lació i us dieu: "No diu la veritat, no l'escoltaré i així no em podrà convèncer. Sóc ben savi." Heu tancat els ulls com un home cec i us dieu: "Ja no veig a

ningú"; us tapeu les orelles i torneu a dir: "Ja no escolto ningú". I això és tot, com si estiguéssiu orgullosament decidint alguna qüestió important. Però assolireu alguna cosa fent això? Res positiu. Simplement esteu cometent un engany astut en vosaltres mateixos i en la vostra ànima mitjançant males suggestions internes. Pots tancar els ulls i tapar-te les orelles quan vas a un pou, i pensar que no existeix, però un cop hi caus, finalment et veuràs obligat, de bon grat o de mal grat, a obrir els ulls i les orelles, a veure i sentir on ets, un cop sentis aquest dolor interior incurable de la teva caiguda. Et dic com a amic que facis el que facis, actuis com actuis, Déu és a prop i et mira i et vigila. No pots amagar-li res. Per tant, compte. Et dic que aquesta és una Veritat innegable per a tu: que "Jo Sóc Present". Vinc a repetir-te el que ja he dit abans a molts: **"Qui em segueix no caminarà en la foscor."** Saps on es troben aquestes paraules? He vingut a ensenyar-te a entendre-les i a caminar-les. Saps que la foscor ho espatlla tot? És el lloc perillós de la vida. Que algú camini en la foscor significa que ha perdut tot el que té el bell món de Déu. Que algú camini en la Llum significa haver guanyat tot el que té el món Diví.

Entens el que et dic? Sé que m'entens. Si fossis un dels que no volen entendre, no hauria vingut a parlar-te. Però tu vols entendre, i per això he vingut, perquè em puguis entendre. I sé que ho faràs. Per tant, gira la teva cara cap a Déu, prega a Déu i rebràs la gràcia interior del coneixement. Perquè es diu: **"Aquells a qui Déu ha ensenyat no necessitaran que ningú els ensenyi a conèixer la Veritat."** Ja que Déu els ensenyarà interiorment la seva llei cada dia. Té milers de maneres de transmetre la seva Veritat. Obre el teu cor i dóna espai perquè el Senyor entri i habiti completament en la teva ànima. Ja n'hi ha prou del temps que has passat en inacció, dubte, vacil·lació i milers d'altres excuses. Ara és el moment favorable, un dia escollit i consagrat al Senyor. Un dia en què has de servir-lo com a Ell li plagui. Això t'ensenyaré i t'obriré un camí de creixement: caminar i complir la Voluntat del Senyor. Veig que les paraules et pertorben molt, tens molta por dels significats. Mantingues la consciència tranquil·la, que res no et pertorbi. La terra i tot el que hi ha és del Senyor. A qui Déu no condemna, ningú més el pot condemnar. Avui et parlo perquè ho sàpigues i ho guardis al teu cor. La força és de Déu i es mostra en la teva debilitat.

Aquí estic, jo, que dono vida a la Paraula de Déu en cada cor que la rep; que us parla i us dicta els misteris del Regne de Déu perquè els pugueu entendre. Us segueixo a tot arreu, us guio i us guardo en tot i us dono la meva gràcia perquè creixeu i us perfeccioneu en el coneixement de la meva Paraula. I desitjo que sigueu com Ell, que sempre és Llum i Virtut. Aleshores el Senyor habitarà i farà la seva llar en vosaltres, i hi viurà per sempre. *La terra i el cel passaran, però les Meves paraules no, perquè jo sóc el Déu Viu. La Meva Paraula roman per sempre, jo dono la Vida en cada generació, perquè tothom em conegui i em temi.* **«No t'he enganyat, ni t'he mentit —diu el Senyor—, sinó que t'he posat a prova per saber si ets fidel, si caminaràs en els meus consells i guardaràs els Meus manaments que t'he fet conèixer».**

Camina pel meu camí i no tinguis por; guarda les meves paraules, sàpigues que sóc bo i misericordiós i provaràs la Meva fidelitat, que és immutable. Posa paciència a la teva ànima i espera'm fins que et revesteixi de la meva força i et posi dret per a judicar amb la meva justícia. Mira, et dic que pagaré a cadascú segons les seves obres, no em demoraré en el meu camí, en el qual m'esperes, apareixeré i t'ajudaré a l'instant.

1 de juliol de 1900

Quarta Conversa – VIDA I RENAIXEMENT

En un lloc de les Escriptures es diu: ***“Si no naixeu de nou, no podreu entrar al regne de Déu. El que neix de l'Esperit és esperit, i el que neix de la carn és carn.”*** El qui neix de carn i sang és mortal; al seu cor habiten les coses temporals, acompanyades de tota luxúria i orgull. No pot entrar al regne de Déu, perquè la carn i la sang no el poden heretar. El que no ha “Nascut de Déu” no pot rebre la vida espiritual, ni la pot entendre, perquè s'experimenta i es percep espiritualment.

Aquest és el requisit que Déu demana a totes les ànimes: que abans de ser revestides amb la Roba de la Immortalitat, han de rebre la Vida Eterna, que és el Senyor Salvador mateix. Aquest és el requeriment necessari perquè neixis de Déu i del Seu Esperit. Per tant, estic present per a dur a terme aquesta obra a la teva ànima, ja que segons la predestinació de Déu, en la Seva eterna providència, ha decidit fer-te aquest bé: vestir-te amb la Vida de la Immortalitat i rebre't al Seu Regne com a Fill de la Veritat; ja que Ell determina qui el serveix. Aquest ministeri és un ministeri per l'acció de l'Esperit, que et parla a través de mi i Ell mateix actua en el teu cor per produir aquest acte d'encarnació de Déu a dins teu. I l'Esperit de Completa Santetat durà a terme i efectuarà la teva salvació i t'obrirà el camí cap al Regne de Déu: per entrar i rebre els dons ocults del Senyor, que Ell ha destinat per a tu i que esperen la teva presència per rebre'ls. Perquè només qui ha nascut completament de Déu i del Seu Esperit pot rebre els misteris del Regne de Déu, només ell pot rebre tota gràcia i plenitud de l'Esperit per convertir-se en U amb el Senyor. Sense aquest Canvi i Unió interior, Déu mai i de cap altra manera pot entrar en connexió amb una ànima caiguda. Aquest és el Seu camí, que Ell mateix va traçar abans de l'eternitat i amb el qual manté la Seva fidelitat als Seus fills. Per això es diu que el qui ha nascut de Déu, i tots aquells que han nascut de l'Esperit, escolten la Seva veu i van cap a la Llum, perquè Déu és Llum. I tots aquells que van cap a la Llum perceben Déu en la seva ànima; i tots aquells que escolten la Seva Veu reben l'Esperit al seu cor per segellar i preservar la Veritat.

Per això sóc present, per ser testimoni de la Gràcia de Déu que obra, i per ser el mediador de l'Esperit que us santifica i realitza allò que el Senyor Déu de Tota Visió ha determinat. A Ell tota la glòria i l'honor. Per tant, que la vostra ànima tingui pau i confiança tranquil·la, perquè en les decisions de Déu no hi ha marxa enrere. Us dic això, jo que us he guiat des del principi i us he instat interiorment amb força incansable a llegir la meua paraula, a esforçar-vos per caminar seguint els meus passos, a pregar i desitjar la gràcia suprema del Senyor Déu i a ser constantment restaurats i renovats en Ell. I ara sóc jo qui intercedeixo per vosaltres i vull que creixeu en el coneixement de la Veritat que us farà lliures. Us adverteixo des d'ara que us guardeu de tot pecat, voluntari o involuntari, manifest o secret. El pecat no es pot excusar per res i ningú el pot corregir excepte el Déu i Senyor. El pecat, aquesta traïció del diable, aquesta creació seva, manteniu-la de banda i guardeu la vostra ànima amb tota la protecció que l'Esperit pot fer per vosaltres. I ara, que el Senyor de la Pau us guardi amb el seu Únic Nom de tots els enganys del malvat.

Aquestes són les paraules de Vida que us repeteixo i que porto en el meu Esperit per a vosaltres. Lluïeu davant la Meua Faç amb aquella bona i decent fe i amb el Sant Amor que Déu mateix dóna a llum per l'acció del seu Esperit. I sigueu un creador de la Paraula, fent tot allò que sigui agradable i favorable a l'Únic Déu. Heus aquí, totes les boques malvades seran tancades i totes les llengües malignes de l'infern serà silenciades, i el mateix Senyor Déu de la Pau regnarà.

Aquest és el meu testimoni, perquè sapigueu què he testificat sobre la Veritat. I quan l'Esperit de la Veritat vingui sobre vosaltres, sabreu que jo, el vostre Senyor, era mort dins vostre i ara Sóc Viu i treballa per a la vostra ànima. I a les meves mans tinc les claus de l'infern: jo obro i tanco. I sé tot el que es fa sota el cel; no hi ha cap poder enemic que pugui amagar les seves accions als

meus ulls. Això és el que us anuncio perquè sapigueu que no és la voluntat del malvat la que es compleix, sinó la meva. I les ovelles que tinc, ningú no les podrà arrabassar de la meva mà. No deixeu que el vostre cor tingui por. Creieu tot el que us diu el meu Sant Esperit. Les obres de Déu i les paraules de Déu es proven amb els fets de la vida. No el qui vol i s'esforça per si mateix reeixirà, només ho aconseguirà aquell a qui Déu ha donat voluntàriament del seu do: tot li pertany. Aquestes són les meves paraules que et comunico. Segelle-les al teu cor i recorda que sóc a prop i disposat a ajudar-te. Faré que tots els teus camins siguin rectes i plans. Caminaràs en la meva presència per sempre, i em delectaré en tu cada dia, i totes les teves obres floriran com arbres plantats vora corrents d'aigua.

Aquí teniu la Saviesa de Déu, aquí teniu les obres de Déu que proclamen la seva glòria. El que esteu a punt de veure us farà entendre què hi ha amagat al Cel per a vosaltres. Allà, en aquesta vida celestial, comprendreu la bondat de Déu i entendreu la Seva misericòrdia inefable. Allà, en aquesta celebració comuna de tots els fills i filles de Déu, veureu la meva Glòria que tenia abans de la creació del món. Allà, en la meva presència, us delectareu, com tots els meus escollits. Aquesta és la veu del vostre Déu i Senyor, que és tan condescendent amb vosaltres que dona la Seva vida com a Sacrifici Vivent, que seu al Tron, perquè el conegueu a Ell mateix, que us ha atret amb fils d'Amor. Aquest és Ell, l'Únic i Veritable Déu de la Vida, que us parla a través de la bondat del seu Esperit. I totes les Seves paraules són aliment viu. Són Paraules de Vida i, qui les escolta i les rep, és ensenyat per Déu. Ell és Aquell que va parlar des del principi. Ell és Aquell que va baixar de dalt i va ascendir, que omple el món amb la Seva glòria, que és el reflex exacte del poder del Pare de Totes les Llums, en qui habita tota la plenitud de la Divinitat.

Totes aquestes grans i bones llavors que avui he posat a la teva ànima creixeran un dia. I llavors entendràs i verificaràs les meves paraules per tu mateix a través del meu Esperit: que són Veritables i Santes i que realment t'he parlat amb les meves Paraules d'Amor. Aleshores coneixeràs plenament l'Esperit del teu Bon Senyor, ja que encara no hi veus amb els teus ulls, però arribarà el moment en què els teus ulls s'obriran, em coneixeràs amb tot el teu cor, amb tota la teva ment, amb tota la teva força i ànima. Aquest serà el teu dia, en què rebràs totes les meves benediccions.

Tot això us és estrany, tot això us provoca interrogacions. Però sigueu fidels, sabreu que aquestes són les meves paraules. La Veritat és l'Esperit de la Paraula. És l'Esperit el que dona Vida, la lletra no val per res. El que us dic és Esperit i Veritat. Jo sóc la Veritat, el vostre Senyor, i jo sóc la Vida, el vostre Déu, i el meu Esperit és el vostre guia, que us dirigeix, que us ensenya i que dona vida a la meva Paraula cada dia al vostre cor, perquè em conegueu. Heu escoltat la meva Paraula cada dia. Mireu, us he cridat d'hora i us he parlat com a un amic. He obert la meva Paraula davant vostre i us he ensenyat les veritats del Regne de Déu. Us he convençut internament, revelant davant dels vostres ulls la contemplació de les meves obres i el coneixement de les meves veritats de la Vida. Us he dit clarament en cada cas com actuar. Sempre heu sentit i reconegut la meva veu. Ha estat més clara, més intel·ligible per a la vostra ànima, com més a prop heu estat de mi. Hi ha hagut moments a la vostra vida en què us heu equivocat, però sabeu que teniu un testimoni que mai no us ha deixat caure. Sempre he estat a prop, sempre, per redreçar els confusos i capgirar-ho tot, per ajudar-vos per al Bé.

5 de juliol de 1900

Cinquena Conversa: ELEVACIÓ DE L'ÀNIMA I L'ESPERIT

Des que vaig començar a parlar-te, veig que hi ha moltes coses que pertorben la teva ànima. El teu cor està passant per un estat de transició. La teva ment sembla tensa. Els pensaments i sentiments que exciten la teva ànima han produït una foscor temporal en el judici de la teva ment. Les contradiccions que es troben constantment a la teva ànima han produït sentiments dolorosos. Sents com si no fossis amo de tu mateix. Però aquí sorgeix la lluita entre els sentiments inferiors i superiors de la teva ànima. Estàs situat entre dos camps de forces actives: les forces del Bé i del Mal, que competeixen per tenir la seva primacia en l'estat del teu Esperit. D'una banda, el món amb els seus esquers i maquinacions t'atrau cap a ell, imposant-te les seves exigències, insinuant que és molt més suportable viure com tothom. I t'adverteix que amb cada desviació dels seus decrets seràs considerat un home fora de temps, ximple i irracional, incapaç de guanyar els beneficis d'aquesta vida material. D'altra banda, la teva consciència, la teva autoconsciència interior del cor, que està obsessionada amb els impulsos superiors de l'Amor i el Bé, et crida a complir el teu deure. No és aquesta la veu del vostre Mestre, que us crida a posar-vos a fer la Seva obra? Sí. I ja sabeu que Ell és gran i gloriós en tot. Els límits del Seu Regne són inabastables. No comprenen només aquest món, que és un gra enmig de l'oceà dels Seus vastos dominis.

Pots tu, és a dir, el teu poderós Esperit que anhela i desitja desplegar les seves ales i volar al Cel, satisfer-te amb coses i beneficis temporals? No, són un engany. No hi ha aliment en ells, no hi ha el que busques. Només semblen tenir bellesa i noblesa. Però pots trobar almenys algú que els hagi acceptat i que la seva vida hagi millorat o s'hagi acostat al Cel? No, les coses terrenals on ha penetrat el pecat no poden entrar a la Casa Celestial. No, cap ànima podrà entrar al Cel fins que no estigui neta de tot pecat, de tota taca, per petita que sigui. Aquesta és una veritat que Déu mateix ha dit fa molt de temps. Sabeu on són aquells Éssers gloriosos que una vegada van omplir els vestíbuls del Cel esplendorós i que, per un sol pecat de desobediència, un sol vici de calúmnia, una sola taca d'impuresa, van ser conduïts a l'exili etern de les Mansions Celestials? Al Cel no hi ha parcialitat, ni preferències dels uns sobre els altres. Tots, petits i grans, viuen en els llaços indestructibles de l'Amor. Allà tots són fills, tots són sacerdots, tots són reis i servents de Déu: una raça escollida, una Llavor Reial.

Però l'examen és aquí, a baix, on està destinat a tothom qui neix passar per totes les proves de la Vida, per tal d'apropar-se al camí de la perfecció, al camí de la santedat. ***"Sigueu sants, diu el Senyor, perquè Jo Sóc Sant"***. Aquestes són les coses importants de la Vida: el coneixement de la Veritat, que té un valor més gran que qualsevol altra cosa. La Veritat és Déu mateix i, qui la percebi, serà lliure i beneït. El Senyor mateix és Aigua Viva i Pa Veritable i, qui mengi aquest pa, viurà tal com Ell viu. A la teva vida, com t'he dit abans, ha de tenir lloc aquest gran canvi, del qual et vaig parlar a la meua última conversa. Sense aquest canvi interior, és impossible avançar més. Sense ell, semblaràs un cec que vol veure les bel·leses del món de Déu. Sense ell, semblaràs un ximple que vol entendre els camins de la Saviesa i els decrets de la Llum. Aquesta és la condició principal: ser lliure de tot pecat. El Senyor va dir: ***"tot aquell qui neix de Déu no comet pecat, perquè l'Esperit de Déu habita en ell."***

Però et preguntes interiorment com pot algú saber quan ha nascut de Déu. Et responc: quan veu en si mateix els trets distintius que són característics de Déu, quan l'Amor, la Veritat i la Virtut habiten en ell en la seva plenitud; quan en ell hi ha Pau i acord entre cada pensament, entre cada sentiment; quan les contradiccions de la vida deixen de pertorbar la seva ment; quan el descontentament abandona el seu cor; quan la malícia i la luxúria deixen de projectar una ombra sobre la seva vida espiritual i ell, amb una nova consciència de si mateix, com a ésser nouat, acabat de néixer, desperta en un món completament diferent en naturalesa, i és commogut per

coses i pensaments d'una mena completament diferent; *quan la bondat, la misericòrdia, la puresa de cor, la bona intenció, la compassió i el complet oblit interior de si mateix entreguen la seva vida com un Sacrifici Viu i Sant acceptable per a Déu, pel bé i la glòria de la Seva obra, sense buscar la seva pròpia voluntat ni els seus propis interessos.* Això és el que significa “Néixer de Déu” i ser similar en vida a Ell.

Aquesta és una condició, aquesta és una gran necessitat per a una ànima com la teva que busca a Déu a tot arreu. Saps per la teva pròpia experiència en aquesta vida que cada llavor posseeix les qualitats de la seva espècie, i saps que només a través d'aquestes qualitats es pot distingir a quin tipus de llavor pertany. Aquesta és una gran Veritat que distingeix les persones, els animals, els arbres, etc. Aquesta mateixa Veritat distingeix els homes entre ells. Un home nascut de la carn, en qui dominen la carn i la sang, no pot manifestar en el seu cor i la seva ànima les qualitats, els sentiments i els pensaments d'un home Nascut de Déu, en qui l'Esperit té el Domini. Perquè aquestes dues ànimes són de dues naturaleses oposades, incompatibles entre si. On dominen la carn i la sang, l'Esperit no pot manifestar les seves accions beneficioses, ni la consciència d'aquesta ànima podrà entendre ni comprendre les coses espirituals d'una ànima que viu en un entorn completament diferent, en una posició molt superior a la seva. I és per això que es diu que l'home natural no pot entendre les coses de l'Esperit, perquè es discerneixen espiritualment. I això és correcte i veritable. És veritable perquè és verificable i les paraules del Senyor es confirmen constantment a diari.

Tots els qui s'acosten al Senyor han de patir, com a principi general, un canvi interior. Aquesta és una llei general i inexorable de la Vida. Al llarg del Seu regne s'observa la mateixa regla. Tots els éssers, des del més petit fins al més gran, estan subjectes al mateix canvi interior. Cap ànima vivent pot ascendir a un esglaió més alt si no canvia interiorment i es prepara per a l'entorn superior, per a la posició superior a la qual aspira. Aquesta és la regla general en aquesta vida temporal, en què el canvi i la modificació són inherents com en una vida en la seva infància. *Tanmateix, la perfecció, l'autoconsciència interior, l'elevació de la vida de l'ànima, la puresa del cor, la noblesa de la ment, la dignitat de l'ànima i la santedat de la voluntat són propietat i privilegi només de l'home espiritual, nascut no de la llavor corruptible d'un fill humà, sinó de Déu, d'una Llavor Santa.*

Les coses que Déu ha creat i disposat han de mantenir sempre el seu ordre. Primer el natural, després l'espiritual; primer el visible, després l'invisible; com en una escola on la instrucció comença amb l'ensenyament de la matèria i després procedeix al pensament pur de la ment. Primer l'ull, l'oïda i tots els altres sentits han de ser excitats i exercitats pel tacte i la sensació, i després passar al concepte intern de les coses. La comparació aquí és apropiada. D'una manera tan simple i tangible ha de començar a aprendre tota ànima no desenvolupada, en la qual allò natural té avantatge sobre allò espiritual, perquè les condicions són aquestes en tot començament. No obstant això, l'ànima ha estat creada per al Cel i un dia, indubtablement, més enllà de tots els obstacles, deixarà el regne natural i temporal i entrarà als confins de l'Etern; perquè només allà estan garantides totes les necessitats per a la millora i la completa perfecció de l'ànima. Ha de tornar d'on va venir.

«I Déu va bufar en Adam el seu alè, i es va convertir en una ànima vivent». Tanmateix, el segon Adam, que és del Cel, és el Senyor mateix, que es va convertir en un Esperit Vivent. Era molt fàcil i natural per al primer pecar i no complir la promesa i el manament; també va ser el contrari per al segon, que va ser capaç, a través del seu Esperit, de restaurar el que s'havia perdut i reconciliar la unitat de la Vida. Perquè al principi, quan Déu va crear Adam, el va crear sol, protegint-lo de cada caiguda i cada relliscada, perquè el mal no tingués lloc per niar a la seva ànima. Però com que va descobrir per experiència que aquest estat seu no li era propici i no li produïa cap plaer, va demanar a Déu una companya, similar i adequada a ell. Tot això demostrava que encara no era capaç d'apreciar la comunió de Déu amb ell mateix. Encara no era espiritual per entendre les ordenances espirituals: era una ànima vivent, però no un Esperit vivent. Preferia els sentiments i

els beneficis de l'ànima als espirituals. Veia en el món natural que les criatures inferiors a ell caminaven de dues en dues i que hi havia una certa connexió entre elles. I li semblava que hi havia una certa joia agradable en aquesta comunió oculta. Va demanar a Déu, amb els mateixos impulsos, que tingués una companya similar per a ell, però en aquesta mateixa companya no va veure que s'obria la porta a la seva caiguda. Aquesta companya, que era la dona, va despertar totes les passions que dormien a la seva ànima. I Déu sabia que Adam no seria capaç de convertir-se en amo de si mateix i que per si sol es condemnaria al sofriment. Perquè l'Arbre del Coneixement del Bé i del Mal era la dona caiguda al món animal, de la qual se li va prohibir tastar a partir de més endavant. La temptació ja era davant seu i Déu amb una ordre va prohibir-li tastar-lo, perquè el dia que el tastés moriria. Però podia estar-se davant d'un arbre així, tan agradable de veure, sense tastar els seu fruit apetitós? No, era impossible per a la naturalesa d'Adam. I la dona el va convèncer finalment perquè participés d'aquest fruit donant-li un exemple, oferint-li la temptadora recompensa que esdevindria com Déu, coneixent-ho tot, i que tindria el poder de crear descendència pròpia, i de gaudir-ne i rebre'n tots els honors futurs. "Això és més", va afirmar ella, "que el fet que nosaltres dos caminem per aquest jardí per sempre, que ens convertim en posseïdors de tota la terra i les seves riqueses". Déu va preveure el futur, i quan encara donava la seva ordre per posar a prova Adam, li va dir: **"Sigues fecund i multiplica't, sotmet la terra i omple-la"**.

Però, podia omplir la Terra i posseir-la sense transgredir el manament, sense tastar el fruit del coneixement del bé i del mal, i sense comprendre aquest significat interior de la Vida? No, era impossible dins dels límits de les coses de la vida mateixa que havia abraçat. Una ànima viva ja vivia en ell, desperta, dotada de judicis, que volia tastar-ho i experimentar-ho tot, i tant si era bo com si era dolent, no li feia mal, sempre que només aconseguís el seu desig. Aquí va ser el moment inevitable de la caiguda i el camí desafortunat pel qual el mal es va introduir i va entrar a la vida amb totes les seves conseqüències i horrors. Per aquesta raó, la faç de la Terra serà incendiada pel foc de l'infern i un dia serà escombrada amb tots els seus pecats i crims.

A causa de la incapacitat d'Adam per fer la Justícia (perquè era carnal), el Senyor es va predestinar a encarnar-se i a conduir la descendència sofrent d'Adam fora de la terra d'esclavitud. I per tant, el Senyor diu que aquells que són dignes del segle vinent i de la vida de la Resurrecció d'entre els morts no es casaran ni es donaran en matrimoni, sinó que es relacionaran igual que els àngels. El mal ja no hi tindrà cabuda, perquè tots els que ja han estat redimits pel poder de la Paraula del Senyor, havent-ho provat i tastat tot, aprenent de la profunda experiència interior i, ja coneixent les conseqüències que provenen de cada desig i acció, rebutjaran la càrrega del pecat i el crim que els pot enredar i que pot produir de nou la seva caiguda. L'home espiritual no pot pecar, perquè el pecat mateix li és quelcom estrany. El pecat i l'engany no poden trobar cap terreny a la seva ànima per créixer. És lliure de la seva influència i esquer, com Déu mateix és lliure. Perquè, diu l'Esperit del Senyor en un lloc, que cadascú és seduït per la seva pròpia luxúria, pel seu propi desig, que, quan es concep, engendra el pecat, i el pecat, quan s'acaba, engendra la mort. Aquestes esdeveniments interns de l'ànima són certs. Però us preguntareu sobre quina base. Heus aquí el perquè: tot poder o tota gràcia malgastada sense donar fruit digne d'aliment per a l'ànima, és una pèrdua irreparable per a ella mateixa; i sabeu que tota ànima que gasta sense guanyar està condemnada al sofriment, a la privació temporal i eterna.

Aquesta és una veritat per a qui la coneix, que no porta cap contradicció en si mateixa. No tothom qui em diu: **"Senyor, Senyor, entrarà al Regne de Déu, sinó qui fa la Voluntat del meu Pare."** I penseu que quan el Senyor parli, les seves paraules no seran confirmades? El Cel i la Terra passaran, però no les Meves Paraules.

Guardeu-vos, doncs, de tota ensenyança que corromp, que discuteix la Veritat de Déu. Tot passarà, tot el que els homes han dit serà oblidat, però la Veritat del Senyor, el vostre Déu, romandrà per sempre com un pilar inamovible, com el Fonament sobre el qual s'edifica tot el Cel.

No pot "Néixer de l'Esperit de la Veritat" aquell que comet pecat, en qui la luxúria i l'orgull governen i dominen. Una persona així mai no pot entrar al Regne de Déu. Una ànima així mai no pot desenvolupar-se ni assolir la seva perfecció ni donar fruits dignes. Una ànima així, una persona així és com una tija de blat amb una espiga sense grans. Pot una espiga així continuar la seva vida o la vida de la seva espècie? No, en absolut. Per això es diu que els malvats periran, els pecadors seran arrencats de la terra dels justos. Aquí és on actua el Senyor mateix, que aplica i compleix els seus manaments. Ningú escaparà del seu judici. Ell és Just i Sant i jutja cada acció, cada fet, i pronunciarà la seva sentència un dia. Si la Seva misericòrdia és gran, aleshores la Seva justícia és similar. Si el seu Amor és gran, aleshores la Seva Santedat és igualment la mateixa. **Déu és Un, Pur i Sant.** Per a Ell no hi ha distincions de mèrit. En totes les coses obra els propòsits del seu Esperit, de la seva suprema Voluntat. Tan bondadós i indulgent com és en tenir misericòrdia d'una ànima penedida, igualment, tan sever, just i sant és en condemnar un vell pecador endurit en el mal.

Però aquestes coses no són el més important per a tu: saber de quina manera Déu pot tenir misericòrdia i perdonar, i de quina manera pot condemnar i destruir. L'important és la teva salvació, el teu renaixement, la teva renovació i perfecció en el camí del Senyor. L'important és la teva il·luminació per conèixer la Veritat, que és Déu mateix. Has de buscar aquest coneixement interior, t'has de revestir d'Ell. Aleshores el teu servei serà certament agradable a Déu, l'obra de les teves mans serà agradable als seus ulls. Perquè si fas la Seva Voluntat com ho fa el Senyor mateix, aleshores seràs obeït sempre i en tot moment. I no hi haurà res impossible per a tu. Cridaràs i Ell et respondrà, demanaràs i rebràs. Aquesta és la gran benedicció de Déu: sentir sempre davant teu la Seva Mirada Favorable. I no és aquest el bé més gran, poder fer sempre el que l'Esperit desitja? Sí, el bé més gran és precisament servir l'Esperit.

Aquí t'he il·luminat sobre un tema molt important i necessari per a la teva vida espiritual. El que t'he dit no és per al món, sinó només per a tu. Perquè fa temps que veig les teves dificultats, el cercle interminable dels teus esforços. Les teves caigudes i ascensions constants van produir misericòrdia i llàstima en el meu Esperit. Em vaig dir a mi mateix: "Aquí hi ha una ànima que em busca, que vaga en la foscor de la ignorància, que busca constantment la Llum i una sortida a la situació desesperada d'aquesta vida temporal". Aleshores vaig estendre la mà com a advocat, pare, germà, amic, i et vaig prendre, sense que em coneguessis, i et vaig conduir al lloc de redempció, perquè poguessis ser salvat. He preparat el teu camí, he preparat tots els mitjans que necessites, perquè puguis arribar a aprendre i educar-te sota la meua guia. Pas a pas vaig haver de caminar amb tu i evitar que rellisquessis i caiguessis, i tot allò que la teva ànima desitjava adquirir en aquest món, t'ho vaig donar perquè tinguessis l'oportunitat de tastar totes les coses bones i amargues. Et vaig protegir amb tots els mètodes del coneixement i vaig donar volada a la teva ment per baixar i ascendir als llocs més alts que són atorgats a l'home. I, tanmateix, veig amb sorpresa que ni tan sols això ho agraeixes. El teu Esperit interior està inquiet. Busques allò que no es troba en aquest món ni en aquesta vida.

Avui és l'últim dia del teu curs, que estàs completant, i faràs un examen davant meu, tot sol. I quan l'aprovis amb èxit, t'introduiré a una nova àrea, a una Nova Vida, desconeguda per a tu fins ara, i allà t'ho ensenyaré tot i et mostraré com has d'actuar i treballar. Si entens el significat i l'esperit d'aquestes paraules, has arribat al meu camí, t'has acostat a mi, i l'acció de la fe produirà aquest canvi interior. Perquè sense fe és impossible complaure a Déu. I així, coneixent la Veritat, et queda percebre-la. I quan la percebis, el dia del teu naixement en Déu quedarà marcat. I quan neixis i entris en el nou marc de la Vida de Déu, sabràs com ets conegut.

Sisena Conversa – EL CAMÍ I LA VERITAT

Posa al teu cor tot el que t'he dit fins ara, perquè el temps justificarà les meves paraules i confirmarà la Veritat que t'he dit des del cor, perquè sóc el mateix avui i demà. Mira, la renovació interior que s'està produint a la teva ànima, la veuràs amb els teus propis ulls. Corregiré els teus pensaments i restauraré la força de la teva ànima, vestiré el teu cor de Saviesa i Coneixement, t'alegraràs de la meva presència i la teva vida passarà de la mort a la Vida. La incredulitat de cada ànima és el principal obstacle per a la seva salvació, i aquest estat teu és estrany, el qual t'imposa per inactivitat i mandra. Moltes vegades quan truco al teu cor, la porta està tancada i tot mostra que la porta té gèrmens infecciosos a les manetes. Quantes vegades a la teva vida, quan he vingut a veure't, t'he trobat dormint en la inactivitat de l'Esperit? El teu cos i la teva ànima eren vigorosos, però no el teu Esperit i l'interior del teu cor. I aquí tens una de les raons principals del retard en el teu renaixement.

No hi ha dubte que el que t'estic dient ara, ho sents tu mateix. La teva ment ha estat ocupada amb moltes coses fins ara, però no amb la Veritat. Has desitjat moltes coses, però res en concret. Ho has desitjat tot i, en realitat, no obtens res. On són els teus pensaments i desitjos? On han volat ara, què els ha passat? Quin canvi han produït a la teva vida d'avui respecte a la d'abans? No és això un complet engany que t'has fet a tu mateix? Sí, sens dubte. Però reconeix i agraeix a Déu que no t'hagi permès perdre la teva ànima. I aquest és el bé més gran que ha fet per tu. Quan una persona en aquest món perd tota la seva riquesa, però salva la seva Vida, es pot dir que no ha perdut res, sinó que al contrari, ha guanyat. Quin benefici hauria tingut si ella hagués perdut la seva Vida i guanyat la riquesa del món? Cap, això hauria estat una completa ximpleria. Per tant, el Senyor va dir al ric: **"Ximple, aquesta nit et demanaran la teva ànima, i a qui donaràs tot el que tens?"** Així passarà amb tothom que no és ric en el Senyor, sinó en el món. La riquesa és l'ànima, i si algú salva la seva ànima, és tan ric en aquest món com qui sacrifica la seva riquesa per la seva Vida. Perquè la Vida pot recuperar la riquesa que ha perdut, però la riquesa mateixa no pot donar la Vida. En la història del just Job, el Senyor us dona un bon i meravellós exemple. Entengueu, doncs, el contingut d'aquestes paraules i no estigueu desagraïts, sinó plens de reconeixement. La vostra ànima, que el Senyor ha preservat i estimat, és el do més gran que el Senyor us ha donat mai. No és cert? Quin profit treu un home si guanya el món i perd la seva ànima? Aquest és el mal més terrible que pot sobrevenir a un ésser: vendre i arruïnar la criatura més bella i més preciosa: la seva ànima. No és aquesta la bogeria més gran que un pecador pot cometre contra si mateix? No mostra això l'apogeu d'una corrupció, d'una suprema anarquia contra Déu i el seu propi Esperit: destruir allò que és més sant i secret en un mateix? No és aquest comportament condemnable, no és aquest acte digne de l'infern?

Sí, aquí teniu el mal incurable de la vida que una persona es pot infligir a si mateixa, que ningú més li pot fer. Ningú pot destruir la Vida d'una ànima, excepte la persona mateixa. Agraiu que Déu mateix us hagi predestinat per a la salvació i, per tant, treballi i actuï per complir la Seva intenció. Ell us ha escollit. Aquest és un secret amagat, ja que només el Senyor sap per què ho fa. Qui escolta la veu del Senyor ha d'escoltar les Seves paraules, i en aquesta escolta es duu a terme l'acció beneficosa de la renovació de l'ànima en Déu. Així com el sol i la pluja de primavera tenen un efecte benèfic sobre la vida vegetal, també el tenen la vinguda de l'Esperit de Déu i la Seva veu. I que bé ho explica l'Esperit del Senyor, dient: **"Aquells que escoltin la Seva veu viuran."** I ara, vosaltres que escolteu la meua veu i la percebeu, esteu vius i viviu una Vida que no sabeu d'on ve.

Aquesta Vida és la mateixa Vida del Senyor. El seu Sant Esperit us anima parlant-vos, perquè està en constant comunió amb la vostra ànima, que respira i percep el Seu Esperit.

Aquest és un gran i secret misteri del Regne de Déu, que es realitza i el percebeu. **L'Esperit és Vida.** Això diu el Senyor i heu de creure en les seves paraules. Qui escolta les Paraules de Déu i gira la cara cap a Ell en oració, tot se li aclareix; el coneixement i la saviesa entren a la seva ànima immediatament com a Llum i aleshores el Senyor regna i la vida adquireix sentit. Què és aquest regnat del Senyor? És similar al regnat del Sol durant el dia. Que n'és d'agradable aquest regnat, oi? El cor que espera el dia, veient l'alba i l'acostament del Sol diürn, omple d'alegria tot l'interior de l'home. Un estat molt similar l'adquireix espiritualment cada ànima quan regna en ella el Senyor. Us parlo amb metàfores comprensibles per a vosaltres.

La Veritable Visió és el Senyor. Les coses naturals que veieu són només signes, emblemes i aclariments del món espiritual. Perquè el món visible en les seves principals característiques està creat a semblança de l'espiritual: l'ordre i les mesures es prenen de dalt. La natura en la seva totalitat és la materialització del món invisible. La natura expressa la vida i les accions de totes les criatures i éssers que Déu ha creat. Aquestes formacions, aquesta gran escena, aquestes accions del món visible són creades per a la vostra formació. Per a vosaltres, que esteu destinats a heretar el Cel, Déu va crear tot això, per apropar-vos a Ell mateix. I tot junt serveix com a ajuda per a l'elevació i la perfecció. No són els signes, les síl·labes i les paraules els que li donen la seva agradable bellesa, sinó el contingut que hi està impregnat, l'Esperit que respira. Totes les altres coses són mitjans, guies, ajudes, conveniències, formes, cadascuna més adaptada que l'altra, per transmetre el pensament diví que es vessa en els “gerros de fang”, és a dir, vosaltres. I quan aquest pensament diví penetra i s'instal·la en les estacions més íntimes de l'ànima i transmet el seu missatge a l'Esperit, crea aquella connexió interior que és una expressió de l'Amor visible del Senyor.

I què representa aquesta seguretat que sents de que un missatger de Déu porta la Seva Paraula a la teva ànima, sinó un testimoni que la Seva misericòrdia, la Seva bondat envers tu no ha disminuït? No és Ell qui envia constantment les Seves garanties al teu cor perquè recordis que les desgràcies que t'han sobrevingut són pel teu bé? O penses que són signes i presagis que els llaços d'unió s'han trencat entre tu i Ell i que Déu ha girat la seva cara contra tu com un enemic? No, al contrari, ve a donar-te un certificat que la tempesta d'aquest món que ha trencat alguna branca de la teva vida, la inundació que ha deixat al descobert les arrels del teu arbre o la gelada que ha cremat alguna fulla, es transformaran per al teu bé. **"La branca trencada", diu, "s'empeltarà amb una branca molt millor."** Cobrirà les arrels nues amb una terra més fecunda i col·locarà una sòl molt millor al teu voltant, que t'envoltarà i et preservarà. I en lloc de fer-te carregar les fulles seques, en farà créixer de noves, molt més boniques que les velles, que seran per a la curació de tots els vostres dolors.

I ara, quan Ell mateix, que té les regnes de totes les coses en aquest món, us promet la seva ajuda i la seva benedicció, us pregunto, hi ha lloc per al dubte? No, és tan cert com que la Terra es manté sobre els seus fonaments i el Cel la cobreix com una peça de vestir amb les seves benediccions. Com podeu vosaltres o qualsevol altre dubtar de la gràcia de Déu? És impossible. No és la vostra pròpia vida un testimoni constant que el Senyor és sempre bo i misericordiós? Si no fos tot bondat, us donaria la vida per pensar, veure, escoltar, actuar i fer el que desitgeu? Us permetria aixecar lliurement els ulls i invocar-lo com a amic per demanar ajuda? Quin governant terrenal ha donat mai tanta llibertat als seus súbdits i tanta indulgència perquè sempre puguin tenir accés a Ell? És el Senyor mateix qui ho ha fet, el que “És a tot arreu”, l'Ull del qual ho veu tot, que pesa i avalua totes les accions.

Us equivoqueu intentant accelerar les obres de Déu. Pot una dona donar a llum el seu fill prematurament o pot fer sortir del seu ventre diversos fills exactament en el mateix instant? No, això és impossible. Si les obres terrenals, com el part, requereixen un cert nombre de dies i mesos per complir el temps que requereix la concepció, quant més les obres de Déu requereixen aquesta observança completa. Tanmateix, jo us dic: una dona pot donar a llum abans del temps i després del temps, però ambdós casos són desastrosos per al nen: en el primer, la mort espera el nen, en el segon, la mort s'empassa el nen mentre encara és dins. És per això que s'han de seguir les observances. ***"Si ara enteneu el contingut de les meves paraules, els pensaments del meu Esperit, podreu accomplir la meva Voluntat"*** - així parla el Senyor.

Si coneguéssiu tots els signes d'aquest llibre que està escrit i està davant vostre, que conté tot el Cel i tota la Terra, llegiríeu i desxifraríeu amb tota distinció tot el passat i tot el futur que hi està imprès i escrit per a aquest món i per al següent. Entendríeu el llenguatge de les coses que parlen i testimonien per si mateixes de la Veritat.

Pregunta a aquest cuc per què s'arrossega i et respondrà. Però entendràs aquest enigma? Per què s'arrossega i s'arrossega incessantment i quin benefici en treu? No, perquè per a tu, arrossegar-se i gatejar sembla sense sentit. Però et dic que té tant de contingut i tanta importància en si mateix com el gir de la Terra al voltant del Sol. Sí, fa una feina honorable, tot i que s'humilia fins a la pols. Pregunta-li per què ho fa i t'ho dirà. Però creuràs les seves paraules, tu que dubtes de les paraules de Déu? Potser de tant en tant rosegua una fulla o una arrel d'un arbre, però l'has d'excusar, perquè aquesta és la seva feina. I agraeix que amb la seva aparent negligència t'hagi ensenyat moltes lliçons. I mira, mai es queixa, sempre està agraït. Si el trepitges i l'aixafes, accepta pacientment el seu destí i no té odi pel mal que li has fet. Fins i tot si el treus del seu lloc, se'n va a un altre lloc amb gratitud, dient-te: "Home, no t'he fet cap mal, la terra és del Senyor i estic complint amb el meu deure, encara que sigui desagradable. Davant teu puc semblar un criminal, però no davant del meu creador. Vull dir-te que el meu menjar és la terra i, com pots veure, no és gaire rica, però n'estic agraït. Vull fer-te memòria que si serveixes al món et menjaré i, recorda: no t'enfadis amb mi si un dia em trobes i començo a menjar-te el greix. Sàpigues des d'ara que aquest és el meu deure de part de Déu: fer això a tots els que s'amaguen en aquesta terra. Si et fastigueja aquesta terrible presència meua a la foscor de la nit, quan t'estiris a terra per dormir i descansar, pensa-hi. I ara et dic: home de Déu, encara que em consideris un enemic, agafa les ales del teu Sant Esperit, que Déu et dóna, i vola a la casa del Cel, perquè allà hi ha el lloc millor i més beneït, on ni cuc, ni arna, ni lladre s'acosta."

8 de juliol de 1900

Setena Conversa – CONCLUSIÓ

Exulteu amb força i no us reprimiu, diu el Senyor. Fins quan servireu dues ments, fins quan us quedareu entre dues opinions? Si el Senyor parla, escolteu les Seves Paraules i no sigueu rebels, sinó fidels. Es pot dir alguna cosa més clara que això? Encara no enteneu el significat de la vostra Vida? Què heu de témer i a qui heu de témer? No són tots aquests homes mortals, l'alè dels quals circula a través de les fosses nasals? No són palla que s'enduu el vent? Avui hi són, demà ja no hi són i desapareixen sense deixar rastre. Compreneu, doncs, la Veritat que us he de presentar en aquesta conversa.

Sóc **Afai 17**, un dels vostres Esperits ministres, i el Senyor m'ha cridat i m'ha enviat a vosaltres per informar-vos del que s'ha de fer. Vinc del Cel, de la morada **Alfiola 18**, de la Casa Central del Regne Celestial, on totes les peticions i oracions d'aquest món arriben davant del rostre de Déu. Com que heu estat en oració durant molt de temps i la vostra vida està carregada de dolors i pertorbacions interiors, Déu vol treure aquesta plaga de la vostra ànima.

Aquest poble, per a qui s'anuncia la Paraula, experimentarà un canvi interior. Hi haurà canvis en el govern que Déu aviat provocarà. Un cert poder passarà per aquest país. **Un home de Déu sortirà i proclamarà la Veritat. Hi haurà força i poder en les seves paraules. Serà un home la cara del qual brillarà com la d'un àngel, i als seus ulls hi haurà un foc diví encès.** Els temps d'avui prefiguren els dies vinents. Els vostres amics, que Déu ha cridat amb vosaltres, seran fidels fins al final, perquè aquesta és la Voluntat del Senyor, que els ha mostrat misericòrdia. L'Esperit del Senyor està treballant en els seus cors per a la seva perfecció i apropament a Déu. L'alba de l'Esperit Sant ja els ha cobert amb la seva llüissor, estan en el camí de la Salvació. El Senyor també realitzarà en els seus cors aquesta gran obra del Renaixement, de la qual el Senyor mateix us ha parlat. Quan l'Esperit Sant els cobreixi amb la seva llüissor i els ompli completament, sorgirà en ells aquest gran canvi interior del naixement diví: el "Naixement de l'Esperit". Encara resta molta feina a fer en les seves ànimes.

Primer de tot, com el cec que va acostar-se al Senyor, els seus ulls s'han d'obrir, per veure plenament dins d'ells mateixos la Glòria de Déu, la Seva majestat, la Seva bondat i grandesa. Ara encara són nens en el principi de la Vida del Senyor; la por i la timidesa els espanten. També estan en vacil·lació. Les confusions, les astúcies del diable els pertorben constantment i enfosqueixen les seves ments perquè no puguin entendre plenament les paraules del Senyor. El diable intenta provocar desconfiança i divisió entre ells, crear una càrrega interna, cegar-los amb els béns d'aquest món. Però com que el Senyor és el més fort sota el Cel, els alliberarà de la mà d'aquest farsant i pare de tota mentida. A més, hi ha altres dificultats: la mateixa església, que s'ha allunyat de l'Esperit del Senyor i serveix més l'esperit d'aquest món, també esdevé un obstacle per a ells. I com va dir el Senyor: **"Ai dels escribes, que han pres les claus del coneixement del Regne de Déu, perquè ells mateixos no hi entren, ni permeten que hi entrin els qui volen entrar"**.

Però no us deixeu amoïnar per res, perquè us dic que el Senyor és fidel! Ell mateix aviat us visitarà a tots i us beneirà els uns als altres, perquè pugueu prosperar en tota virtut i bondat. La vostra vida ha de canviar. No tingueu por de les tempestes fosques d'aquest món, són benediccions de Déu.

També tinc una comissió del Senyor per dir als vostres amics, els amics del Senyor Jesús: que no posin obstacles a les seves vides. Els seus desitjos per a tota obra bona i noble es compliran. Les grans obres del Regne de Déu no es mesuren per la manera com trebal·leu vosaltres en aquest món. Si els seus cors estiguessin completament alliberats i completament lliurats al Senyor, i si la seva fe fos tan indestructible i forta, farien miracles. Però ells, com molts altres, ensopeguen amb la fe. Sí, la fe és necessària. Sense fe és impossible complaure a Déu. Espereu tota la força de Déu, demaneu-la diligentment i us serà donada. El Senyor no us privarà de res de bo, és misericordiós i bondadós.

Aquestes coses són importants. Aviat hi haurà un dia solemne al Cel en què tots nosaltres participarem i, per tant, m'afanyaré a tornar al meu lloc i oferir el meu homenatge i adoració al Senyor, el meu Déu, i informar-lo que he complert fidelment el meu deure aquí baix, on he estat enviat. Grans esdeveniments han de succeir en aquest món fins al meu retorn, però jo seré aquí baix de nou en el moment assenyalat.

Un dels teus amics, que t'estima molt, m'ha dit que et saludi. De moment, espera el compliment de les Paraules de Déu. El tornaré a trobar a dalt. És **Mikhaël**, un dels principals ministres del Senyor. Li explicaré l'èxit i el progrés de la teva vida i de la vida de tots els altres escollits de Déu. **Mikhaël** està molt content amb l'obra de Déu. A més, veuré **Daniel**, el servent de Déu, que va ser enviat als teus amics, i escoltaré d'ell el que em dirà sobre l'obra que han de fer. **Hananiel 19** està content per un dels teus amic, a qui coneix i estima. "Els seus assumptes materials l'han enredat tant", diu, "que es veurà obligat a treure'l de les dificultats". Tot i que li he dit diverses vegades que vagi amb compte amb les empreses que no agraden a Déu, ha comès els mateixos errors de sempre; espero i sé bé que això li servirà de lliçó. Tanmateix, la seva decisió de servir a Déu a partir d'ara em fa feliç.

Ara, estic segur que ells, quan llegeixin tot el que els escriguis del Senyor, s'alegraran plegats. Els mitjans materials que necessites, el Senyor te'ls proporcionarà per fer la Seva Obra. No et preocupis per res, el Senyor és fidel i coneix les teves necessitats. Ell ho lliurarà tot al seu temps. Quan tinguis la Seva Benedicció, les coses sempre aniran bé.

I ara, abans de marxar i dirigir-me cap a les Mansions Celestials, vull informar-vos que les banderes de Déu onejaran per tota la Terra. Hi haurà negociacions constants entre els regnes terrenals, però al final el Senyor els pertorbarà! A totes aquestes feres i petites bestioles que governen avui se'ls prendrà el poder. Aquest és l'Esperit de la Profecia! Es requereix vigor i força, perquè els vostres cors no es cansin de menjar i beure tantes preocupacions terrenals. I sobretot, serviu el Senyor diligentment, tingueu comunió amb el seu Esperit i el Cel estarà del vostre costat. A causa dels que es penedeixen dels seus pecats, a causa de la vostra alliberació, hi ha una gran alegria al Cel entre els Àngels de Déu. Les obres de Déu són meravelloses: entre elles hi ha una connexió tan estreta, com entre dos bons esperits.

No és estrany, per a aquells que no estan il·luminats per l'Esperit, que vinguem des d'un espai tan llunyà del Cel per ajudar-vos, per compartir d'alguna manera les vostres alegries, les vostres tristeses i alhora consolar-vos, animar-vos constantment, aportant-vos la seguretat interior del cor que tot això el Senyor ho fa pel vostre bé a través de l'acció del Seu gran i Sant Esperit? Quantes vegades ens hem precipitat a salvar-vos la vida, a treure-us de les vostres desesperacions, a alliberar-vos d'un pensament pernicios! Si sabéssiu quantes vegades hem intervingut en la vostra vida des dels llocs del Senyor per donar-vos un bon consell, per orientar-vos i assenyalar-vos quin és el camí del Senyor, quina és la seva Voluntat, quin és el seu desig per a vosaltres. I la nostra recompensa ha estat la vostra vida bona i piadosa. Això és el que ens fa feliços i sempre ens omplirà de joia. Hi ha res millor que això? No, és la plenitud perfecta.

Sempre estem a prop del Senyor! El món no està buit, ens movem en Ell i vivim en Ell, perquè aquesta és la suprema Voluntat de Déu. El servim, l'estimem, el glorifiquem. Proclamem la Seva Paraula de generació en generació. Guardem la Seva llei, complim els Seus manaments i estem sempre disposats a fer tot allò que li agrada. I hi pot haver res millor a fer que això? No. Contemplar la glòria de Déu, ponderar les seves obres, contemplar el seu rostre, això és més del que desitja un Esperit immortal. I el Senyor diu: ***“Pare, vull que aquells que m'has donat estiguin amb Mí, perquè puguin contemplar la Meva Glòria que tenia amb Tu abans de la fundació del món”.***

9 de juliol de 1900, Novi Pazar

Traduït per Silah Pere Sicart, estiu 2025.